

ните да преминуватъ презъ рѣката, като сж са ползувале особено отъ онова време, когато е тя замързвала. Но както и да е, а съ силата на приѣменните мѣрки, варварете, които сж биле натоварени съ плячка, чѣсто сж биле разбивани въ времето на своето завърщане отъ походите изъ византийските провинции. Тѣхните нападения сж са усилиле особено въ крайтъ на Юстиниановото царуване, когато императортъ, спорѣдъ думите на единъ писателъ (Агатия), остарѣлъ и когато ослабнала неговата енергия въ войнишките учрѣждения. Въ това време, въ отношение камъ варварете, той усвоилъ такава една политика, която била основанна повечето на хитростъ и на вѣроломство, т. е. той са старалъ да ги истрѣби, като възбуждалъ между тѣхъ раздори и като ги въоружалъ едни противъ други. Разбира са, че такава една политика е била плодъ отъ неговата собствена опитностъ и хитростъ, а не са е явила по причина на сжвѣтите отъ готите-тетракситите, за което ни разказва Прокопий. Юстинианъ е плащалъ катагодишенъ данокъ на сжсѣдните съ империята кутургури; но защото и съ тоя данокъ не е можалъ да въздържи отъ нападенията такавъ единъ народъ, който са е намиралъ подъ властѣта на мнозина и рѣдко сжгласни между себѣ си князове, то той са е старалъ да придобие дружбата на утургурите съ частни подароци. Утургурите по причина на своята далечностъ сж биле почти безопасни за византийските провинции на Балканскиятъ полуостровъ; но отъ друга страна, тие сж могле да